Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 466 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. D'HAENE**
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 20 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2025 met refertenummer 126856.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2025 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten(1)
Naam: A. (..)
Voornaam: F. (..)
Geboortedatum: (..)1962
Geboorteplaats: Ain Zohra,
Nationaliteit: Marokko
Verblijvende te: (..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene kwam op 23.06.2023 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, afgegeven door de Nederlandse Ambassade in Rabat met oog op kort familiebezoek in Ede (Nederland). Garant/gastheer voor dit visum was ene A. (..). Zij keerde echter niet meer terug naar Marokko, zoals in het de visumaanvraag was voorzien, maar kwam naar België waar zij op 28.09.2023 te Turnhout gezinshereniging aanvroeg met haar zoon L. A. (..) (RR. xxxxxxxxxxx) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 27.02.2024 geweigerd omdat niet werd aangetoond dat betrokkene onvermogend was in het land van herkomst noch dat zij financieel/materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon. Betrokkene had bij haar visumaanvraag in 2019 nog verklaard "employée" van beroep te zijn en bij haar visumaanvraag van 2023 verklaarde zij in Marokko handelaarster van beroep te zijn. Zij legde daarbij ook meerdere bankafschriften over met vermelding van regelmatige stortingen van grote bedragen in contant geld. De weigeringsbeslissing van 27.02.2024 werd op 29.02.2024 aan betrokkene betekend. Hoewel in de akte van kennisgeving van deze weigeringsbeslissing op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet in beroep te gaan tegen deze beslissing, zodat zij in de wettigheid ervan berustte. Op 30.04.2024 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Op 10.10.2024 werd naar betrokkene een uitnodiging gestuurd om op 31.10.2024 op gesprek te komen bij een ICAM-coach teneinde geïnformeerd te worden over de toestand van haar administratief dossier, de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene liet dit gesprek verplaatsen naar 06.11.2024, maar verklaarde meteen tijdens dit gesprek dat zij al op 22.10.2024 opnieuw een aanvraag gezinsherenging had ingediend met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene legde echter bij deze tweede aanvraag exact dezelfde stukken neer als bij haar eerste aanvraag, met name stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in België; attest vanwege de Marokkaanse pensioendienst dd. 07.07.2023 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen ouderdomspensioen ontvangt in Marokko; attestation du revenu n°(..) dd. 10.07.2023; maandelijkse stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko in de periode oktober 2022 – juni 2023, stortingen die minder dan een jaar voor betrokkenes vertrek uit Marokko plots worden opgestart. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 2e aanvraag gezinsherenging van betrokkene dd. 22.10.2024 wordt ook door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinsherenging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar Nederlandse zoon waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij of zij afhankelijk is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België wonende zoon, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België en

Nederland wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.
In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van andere legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene of zijn gezin.
Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.03.2024 dat haar op 30.04.2024 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.
Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.2. Op 20 februari 2025 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:
Naam : A. (..)
voornaam : F. (..)
geboortedatum : (..)1962
geboorteplaats : Ain Zohra
nationaliteit : Marokko
wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 20.02.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.03.2024 dat haar op 30.04.2024 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.
Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:
Betrokkene kwam op 23.06.2023 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, afgegeven door de Nederlandse Ambassade in Rabat met oog op kort familiebezoek in Ede (Nederland). Garant/gastheer voor dit visum was ene A. (..). Zij keerde echter niet meer terug naar Marokko, zoals in het de visumaanvraag was voorzien, maar kwam naar België waar zij op 28.09.2023 te Turnhout gezinshereniging aanvroeg met haar zoon L. A. (..) (RR. xxxxxxxxxx) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 27.02.2024 geweigerd omdat niet werd aangetoond dat betrokkene onvermogend was in het land van herkomst noch dat zij financieel/materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon. Betrokkene had bij haar visumaanvraag in 2019 nog verklaard "employée" van beroep te

zijn en bij haar visumaanvraag van 2023 verklaarde zij in Marokko handelaarster van beroep te zijn. Zij legde daarbij ook meerdere bankafschriften over met vermelding van regelmatige stortingen van grote bedragen in contant geld. De weigeringsbeslissing van 27.02.2024 werd op 29.02.2024 aan betrokkene betekend. Hoewel in de akte van kennisgeving van deze weigeringsbeslissing op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet in beroep te gaan tegen deze beslissing, zodat zij in de wettigheid ervan berustte. Op 30.04.2024 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Op 10.10.2024 werd naar betrokkene een uitnodiging gestuurd om op 31.10.2024 op gesprek te komen bij een ICAM-coach teneinde geïnformeerd te worden over de toestand van haar administratief dossier, de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene liet dit gesprek verplaatsen naar 06.11.2024, maar verklaarde meteen tijdens dit gesprek dat zij al op 22.10.2024 opnieuw een aanvraag gezinsherenging had ingediend met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene legde echter bij deze tweede aanvraag exact dezelfde stukken neer als bij haar eerste aanvraag, met name stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in België; attest vanwege de Marokkaanse pensioendienst dd. 07.07.2023 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen ouderdomspensioen ontvangt in Marokko; attestation du revenu n°(..) dd. 10.07.2023; maandelijkse stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko in de periode oktober 2022 – juni 2023, stortingen die minder dan een jaar voor betrokkenes vertrek uit Marokko plots worden opgestart. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 2e aanvraag gezinsherenging van betrokkene dd. 22.10.2024 werd op 20.02.2025 niet inoverweging genomen.
Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar Nederlandse zoon waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij of zij afhankelijk is.
Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België wonende zoon, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België en Nederland wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.
In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van andere legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België,
Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet drie middelen – gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"2.1. Wat het BOGV betreft

2.1.1. eerste middel; schending van artikel 40 bis, §2,4° van de Vreemdelingenwet

a. m.b.t. het ten laste zijn in het land van herkomst

1 .- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing (BOGV) ten onrechte wordt gesteld dat niet wordt aangetoond dat zij in het verleden in haar land van herkomst (Marokko) ten laste was van haar zoon de heer A. L. (..) (de referentiepersoon)
2 .- Nochtans wordt in de bestreden beslissing erkend dat:
- sinds de eerste aanvraag een attest voorligt van de Marokkaanse pensioendienst van 7 juli 2023 waarin verklaard wordt dat verzoekster, die 62 jaar is, geen ouderdomspensioen ontvangt. Over dat attest wordt inhoudelijk geen standpunt in genomen.
- verzoekster in de periode oktober 2022 - juni 2023 (voor ze naar België kwam) maandelijkse stortingen ontving van haar zoon. Er zijn betalingen bij van 500 €, wat meer is dan het gemiddelde maandinkomen van een Marokkaanse werknemer en dat verzoekster perfect in staat stelde om daarvan te leven. De stortingen werden regelmatig gedaan en de bedragen waren in verhouding tot de levensstandaard in Marokko hoog.
3 .- Bovendien schat de DVZ in de bestreden beslissing het attest van de Marokkaanse Belastingsdienst van 2023 verkeerd in. Net zoals in België moeten belastingsplichtingen in Marokko hun inkomsten aangeven. In 2022 had verzoekster geen inkomen. Dat ze eventueel in 2019 nog wel een inkomen had uit arbeid en/of tewerkgesteld was, belet niet dat het drie jaar later niet meer het geval was. De beoordeling van de DVZ is foutief.
4 .- Verzoekster is/was in het land van het herkomst (Marokko) onvermogend, had geen onroerend goed en was financieel afhankelijk van geldstortingen van haar zoon (waaronder de referentiepersoon) om te kunnen leven. b. m.b.t. het ten laste zijn in België
1 - Verzoekster heeft geen inkomen in België. Ze kan en mag in België niet werken en heeft dat ook nooit gedaan. Ze geniet ook niet van een vervangingsinkomen en krijgt ook geen financiële of materiële steun van de overheid. Wat bevestigd wordt in het attest van het O.C.M.W. van Turnhout. Daarmee staat vast dat verzoekster, die bij haar zoon (de referentiepersoon) woont, volledig afhankelijk is van de dagdagelijkse steun van haar zoon om te kunnen leven: eten en drinken, wonen, kopen van kledij en andere levensnoodzakelijke dingen,,.. Dat geldt ook voor het attest van Helan (ziekteverzekering).
2 .- De bestreden beslissing schendt art. 40 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet. Zowel m.b.t. het criterium ten laste geweest zijn in Marokko als het actueel ten laste zijn in België.

2.1.2. tweede middel; schending van art. 3.2. van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004

1. Volgens het vermelde artikel hebben de ten laste komende familieleden het recht op gezinshereniging wanneer ze materieel gesteund worden door de EU-onderdaan. In casu kan niet ontkend worden dat verzoekster al geruime tijd materieel (financieel) gesteund wordt door haar zoon.
2. Het enige criterium volgens de vermelde Richtlijn is een echte en structurele afhankelijkheid. Dat wordt ook zo vermeld in de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad. Op blz. 6 van die Mededeling wordt zonder omwegen bepaald:
"In de Richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid...
Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."
3.- Met dat artikel 3 van de vermelde richtlijn is overduidelijk geen rekening gehouden en de interpretatie van het ten laste zijn wordt in de bestreden beslissing niet alleen veel te strikt toegepast, maar bovendien en vooral in strijd met de Richtlijn toegepast. De Richtlijn en specifiek art. 3 van de vermelde Richtlijn is geschonden. Er is wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar zoon (de referentiepersoon). Verzoekster is een alleenstaande vrouw van 63 jaar die bij haar zoon woont en volledig afhankelijk is van hem.

2.1.3. derde middel: schending van art. 74/13 en 74/14, §3 Vreemdelingenwet

1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er rekening is gehouden met art. 74/13 Vreemdelingenwet en er een risico op onderduiken (art. 74/14, §3) Vreemdelingenrecht) bestaat omdat verzoekster zich niet aan een eerder BOGV heeft gehouden.
2.- Verzoekster herhaalt en beklemtoont opnieuw dat zij een alleenstaande vrouw is van 63 jaar en samenwoont met haar zoon van wie ze volledig afhankelijk is. Met dat intense gezinsleven moet rekening gehouden worden, wat bij het BOGV niet gebeurd is.
3.- Het was/is uiteraard niet verboden om op basis van bijkomende en nieuwe stukken een tweede aanvraag in te dienen voor een gezinshereniging. Verzoekster is nooit ondergedoken en de DVZ heeft de thans

bestreden beslissingen aan verzoekster kunnen laten betekenen, wat het beste bewijs is dat zij niet ondergedoken was/is.
4.- Uit het loutere feit van een nieuwe aanvraag kan geen risico op onderduiken worden afgeleid, zodat de DVZ het vermelde artikel schendt. Bovendien benadrukt verzoekster dat bij de eerste aanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen zonder BOGV."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
(..)
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf."

De verwerende partij motiveert daarbij dat verzoekende partij twee keer gezinshereniging heeft aangevraagd met haar Nederlandse zoon en dat het uit de feitelijkheden dienaangaande duidelijk is dat zij deze procedure misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Zo blijkt dat zij bij haar tweede aanvraag zich beroepen heeft op dezelfde stukken als bij haar eerste aanvraag waarin al omstandig werd aangegeven waarom deze stukken niet vermogen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met haar Nederlandse zoon. De tweede aanvraag wordt via onderhavige beslissing afgewezen via een niet-inoverwegingname waarbij de verwerende partij benadrukt dat de vereiste afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar Nederlandse zoon niet aanwezig is.

Verder wordt verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/13, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat en waarbij toepassing gemaakt wordt van criterium 4° van artikel 1, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet om dit risico op onderduiken te duiden.

2.4. Verzoekende partij is het oneens met de vaststelling dat zij de vereiste afhankelijkheidsrelatie met haar Nederlandse zoon niet heeft aangetoond.

2.5. Zoals blijkt uit de gegeven motivering wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij bij haar tweede aanvraag tot gezinshereniging met haar zoon dezelfde stukken heeft voorgelegd als degene die zij bij haar eerste aanvraag had voorgelegd. Deze stukken betreffen blijkens de bijlage 20 van 27 februari 2024 waarbij haar eerste aanvraag werd afgewezen:

"-Stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in België. Deze stukken hebben betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.
-Attest vanwege de Marokkaanse pensioendienst dd. 07.07.2023 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen ouderdomspensioen ontvangt in Marokko.
-Attestation du revenu n°(..) dd. 10.07.2023. In het attest staat "L'intéressée ne souscrit pas de déclaraions de revenu global auprès de la direction générale de impôts pour l'année 2022". Een zeer letterlijke vertaling houdt in dat : « De betrokkene geen verklaringen indient van het globaal inkomen bij de Algemene Directie Belastingen voor het jaar … ». Het doen van een belastingsaangifte steunt aldus op de verklaringen van betrokkene. Bovendien dient te worden vastgesteld dat betrokkene bij haar visumaanvraag in 2019 nog verklaarde "employée" van beroep te zijn en bij haar visumaanvraag van 2023 verklaarde in Marokko handelaarster van beroep te zijn. In principe kan aangenomen worden dat, nu betrokkene bij haar visumaanvraag haar economische activiteit heeft opgegeven, zij hiermee op zijn minst in haar basisonderhoud kan voorzien, terwijl het ten laste zijn maar kan worden aanvaard als de steun van de referentiepersoon noodzakelijk is om in het basisonderhoud te kunnen voorzien. Het loutere feit dat betrokkene geen ouderdomspensioen ontvangt in Marokko levert op zich geen bewijs van onvermogendheid.
-Maandelijkse stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko in de periode oktober 2022 – juni 2023. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze stortingen slechts minder dan een jaar voor betrokkenes vertrek uit Marokko plots worden opgestart. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft hoedanoook niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen

voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt.
-Attest van het ocmw waarin wordt verklaard dat de referentiepersoon geen financiële uitkeringen ontvangt.
-Verklaring lidmaatschap van Helan als persoon ten laste van de referentiepersoon. Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag.
-Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (loonfiches).”

Verder wordt in de eerste afwijzingsbeslissing nog gemotiveerd:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogend te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.
Het gegeven dat betrokkene sedert 28.09.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.
Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”
2.6. Verzoekende partij betwist niet dat zij bij haar tweede aanvraag niet meer gedaan heeft dan dezelfde stukken te voegen die zij al bij haar eerste aanvraag had voorgelegd. Anders dan wat zij voorhoudt, blijkt dat de verwerende partij, nu zij verwijst naar de afwijzing van de eerste aanvraag, bij de boordeling van de tweede aanvraag wel degelijk rekening heeft gehouden met het attest waaruit blijkt dat zij in Marokko geen ouderdomspensioen ontvangt. Zo stelt de verwerende partij immers vast dat daarmee niet het bewijs geleverd wordt dat zij in Marokko onvermogend is en wijst zij erop dat uit haar visumaanvragen gebleken is dat zij een economische activiteit in Marokko had opgegeven zodat aangenomen mag worden dat dit haar in staat stelt in Marokko in haar basisbehoeften te voorzien. Verder heeft de verwerende partij evenzeer rekening gehouden met de stortingsbewijzen in de periode oktober 2022-juni 2023 vanwege haar zoon. Zo motiveert de verwerende partij: *“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze stortingen slechts minder dan een jaar voor betrokkenes vertrek uit Marokko plots worden opgestart. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft hoedanoook niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt.”* Evenzeer heeft de verwerende partij het attest van de Marokkaanse belastingdienst in ogenschouw genomen doch vastgesteld: *“Attestation du revenu n°(..) dd. 10.07.2023. In het attest staat “L’intéressée ne souscrit pas de déclaraions de revenu global auprès de la direction générale de impôts pour l’année 2022”. Een zeer letterlijke vertaling houdt in dat : « De betrokkene geen verklaringen indient van het globaal inkomen bij de Algemene Directie Belastingen voor het jaar … ». Het doen van een belastingsaangifte steunt aldus op de verklaringen van betrokkene. Bovendien dient te worden vastgesteld dat betrokkene bij haar visumaanvraag in 2019 nog verklaarde “employée” van beroep te zijn en bij haar visumaanvraag van 2023 verklaarde in Marokko handelaarster van beroep te zijn. In principe kan aangenomen worden dat, nu betrokkene bij haar visumaanvraag haar economische activiteit heeft opgegeven, zij hiermee op zijn minst in haar basisonderhoud kan voorzien, terwijl het ten laste zijn maar kan worden aanvaard als de steun van de referentiepersoon noodzakelijk is om in het basisonderhoud te kunnen voorzien.”*

2.7. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij alle relevante stukken met betrekking tot de in artikel 40*bis,* §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet vermelde voorwaarde inzake het ten laste zijn in overweging genomen en gemotiveerd waarom deze niet aantonen dat verzoekende partij voor haar komst naar België in het herkomstland ten laste was van haar Nederlandse zoon.

Voormeld artikel vormt de omzetting in het Belgische recht van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, meer bepaald artikel 2, punt 2, d) van de richtlijn dat stelt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:
(..)

2) "familielid":
(..)
d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;"

Aangezien artikel 40*bis*, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St*. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip '*ten laste'* te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun "*voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst*" (pt. 24).

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet verzoekende partij dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien.

Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogendheid.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoekende partij aantoont dat zij in het land van herkomst op deze ondersteuning was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Hoewel wordt aanvaard dat het bewijs van de verbintenis van de burger van de Unie tot het onderhouden van zijn familielid met ieder passend middel kan geschieden, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in dit verband geoordeeld dat de toepasselijke bepalingen van het Europees recht moeten worden geïnterpreteerd als volgt: "*onder „te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan*".

De Raad wijst ook op de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden van 2 juli 2009 waar de Commissie, wat betreft "*ten laste komende familieleden*" duidelijk stelt:

"Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). (..).” (eigen onderlijning).

2.8. Waar verzoekende partij met haar betoog voorhoudt dat zij met de door haar voorgelegde stukken wel degelijk haar afhankelijkheid in Marokko van haar zoon heeft aangetoond voor haar komst naar België, overtuigt zij niet. Zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk motiveert heeft zij immers niet afdoende aangetoond in Marokko onvermogend te zijn nu de geldstortingen van haar zoon ook maar recent voor haar komst naar België werden opgestart en zij blijkens haar visumaanvragen aangaf zelf economisch actief te zijn in Marokko. Gelet op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken, overtuigt zij niet dat zij in Marokko aangewezen was op de geldstortingen van haar zoon om in haar basisbehoeften te voorzien. Haar betoog dat zij in Marokko geen ouderdomspensioen geniet – gegeven dat de verwerende partij in overweging heeft genomen – en haar kritiek op de beoordeling van het attest van de Marokkaanse belastingdienst over de inkomsten van 2022 laten niet toe aan voorgaande afbreuk te doen. Immers, waar zij erop wijst dat belastingplichtigen in Marokko hun inkomsten moeten aangeven, doet zij daarmee geen enkele afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat op het attest uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de belastingaangifte steunt op de verklaringen van verzoekende partij. Nu uit haar visumaanvraag van 2023 duidelijk blijkt dat zij ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten aangaf handelaar te zijn in Marokko (zie “HIT Vis/resultaat” stuk 35 van het overgemaakte elektronisch administratief dossier) ten einde een visum kort verblijf te bekomen, oordeelt de verwerende partij geenszins op kennelijk onredelijke wijze dat verzoekende partij aangegeven heeft in Marokko economisch actief te zijn. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het foutief of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om hieruit af te leiden dat het gegeven dat zij verklaarde economisch actief te zijn in Marokko voor haar komst naar België, maakt dat zijzelf bij machte was om in haar basisbehoeften te voorzien en niet werkelijk was aangewezen op de geldstortingen van haar Nederlandse zoon. Deze vaststelling wordt temeer onderbouwd door de vaststelling dat de geldstortingen vanwege haar zoon ook maar kort voor haar komst naar België werden opgestart. Het is ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij deze vaststelling mee in overweging neemt nu het moet gaan om een reële afhankelijkheid. Waar verzoekende partij verder – en nog zonder meer – voorhoudt dat zij in Marokko geen onroerend goed heeft – wijst de Raad erop dat een persoon niet onvermogend is omdat hij geen eigen onroerend goed zou hebben.

2.9. Het loutere gegeven voorts dat verzoekende partij zich in België afhankelijk zou opstellen van haar Nederlandse zoon, dit gelet op haar illegale, minstens precaire verblijfssituatie in België, maakt geenszins dat zij daarmee heeft aangetoond in Marokko afhankelijk te zijn van haar zoon voor haar komst naar België. De Raad benadrukt nog dat uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-607/21 van 10 april 2025 blijkt dat een ascendent van een Unieburger zowel dient aan te tonen dat hij ten laste was van de Unieburger in het herkomstland op datum van aankomst in de lidstaat, als op datum van de aanvraag voor een verblijfskaart die meerdere jaren na de aankomst in de lidstaat is ingediend. Het betreft aldus een cumulatieve voorwaarde waarbij het ten laste zijn op beide ogenblikken moet aangetoond zijn. Er anders over oordelen, is volgens het Hof van Justitie in strijd met de wil van de Uniewetgever en zou toelaten dat de door de richtlijn gestelde vereisten worden omzeild (punten 49 en 53).

Nu uit de bespreking *supra* is gebleken dat verzoekende partij het ten laste zijn in Marokko voor haar komst naar België niet heeft aangetoond, kan zij niet dienstig verwijzen naar een eventuele afhankelijkheidsrelatie die in België zou bestaan tussen haarzelf en haar Nederlandse zoon.

2.10. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 40*bis,* §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Verder verwijst zij niet dienstig naar artikel 3.2. van de Richtlijn 2004/38 (de Burgerschapsrichtlijn) nu dit artikel betrekking heeft op a) de *“ andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden”* of b) *“ de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.”* terwijl zoals *supra* reeds besproken verzoekende partij valt onder artikel 2.2, d) van de Burgerschapsrichtlijn, artikel dat werd omgezet via artikel 40*bis,* §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verzoekende partij ook geschonden acht, luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de gegeven motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten dat verwerende partij wel degelijk is nagegaan of verzoekende partij gewag kan maken van een gezins- of familieleven in België dat het treffen van een terugkeerbesluit in de weg staat.

Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij vastgesteld dat er geen afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar Nederlandse zoon bestaat die een terugkeer naar Marokko verhindert. Uit de bespreking *supra* is reeds gebleken dat deze vaststelling overeind blijft. De subjectieve overtuiging dat zij wel degelijk ten laste is van haar zoon en waar zij erop wijst dat zij een alleenstaande vrouw van 63 jaar is doet niet anderszins besluiten. Verder brengt de verzoekende partij niks concreets in tegen de motivering dat zij geen medische problematiek kent noch minderjarige kinderen in België heeft derwijze dat dit een terugkeer naar Marokko zou verhinderen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij enig dienstig gegeven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft.

2.12. Verzoekende partij houdt tenslotte een schending van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet voor.

2.13. Artikel 74/14 §1 en §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.
De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.
Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.
De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.
§ 2.
Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen.
§ 3.
Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(…)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Zoals uit de motieven van het bestreden bevel blijkt steunt de verwerende partij zich op artikel 74/14 §3, 1°, er bestaat een risico op onderduiken.

De wetgever heeft in artikel 1 §1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaald:

"11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken."

In artikel 1 §2 bepaalt de Vreemdelingenwet:

"Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :
1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;
2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;
3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :
a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;
b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;
c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);
5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;
6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;
7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;
8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;
9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;
10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;
11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

In casu steunt de verwerende partij zich op één van de in de wet voorziene criteria, met name criterium 4° zoals opgenomen in artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet: *"de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :*
a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;"

Verder heeft de verwerende partij op omstandige wijze gemotiveerd wat de feitelijkheden zijn die *in casu* aan de grondslag liggen van deze bevinding. Verzoekende partij betwist niet dat haar reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 29 maart 2024 en dat zij dit niet heeft uitgevoerd. Haar betoog waaruit blijkt dat zij – nu zij steeds bereikbaar was voor het bestuur – de mening is toegedaan dat zij niet is ondergedoken, doet geen afbreuk aan de concrete vaststelling dat zij een eerder terugkeerbesluit naast zich neer heeft gelegd. Verder betoogt zij dat het niet verboden is om *"op basis van bijkomende en nieuwe stukken een tweede aanvraag in te dienen voor gezinshereniging"* maar zij gaat er geheel aan voorbij dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 maart 2024 haar al op 30 april 2024 werd betekend en zij pas op 22 oktober 2024 een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend die bovendien, en anders dan wat zij voorhoudt, geenszins enig nieuw, relevant stuk bevatte dat een andere beoordeling toeliet dan de beoordeling reeds gemaakt in de eerdere afwijzingsbeslissing van 27 februari 2024. De feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken laten genoegzaam toe vast te stellen dat zij zich niet wenst te houden aan een terugkeerbesluit zodat de verwerende partij op goede gronden beslist haar geen termijn voor vrijwillig vertrek meer toe te staan omdat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

2.14. De middelen gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, in al hun onderdelen ongegrond.

2.15. Verzoekende partij zet een eerste middel – gericht tegen het bestreden inreisverbod – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.2. Wat het inreisverbod betreft

2.2.1. eerste middel: schending van artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet

1 .- De DVZ schendt het vermelde artikel doordat het bewust zelf geen termijn heeft voorzien voor een vrijwillig vertrek en ten onrechte meent dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.
2 .- De vroegere beslissing tot verwijdering is opgeheven doordat verzoekster een nieuwe aanvraag heeft ingediend en opnieuw een tijdelijk wettelijk verblijf had via een bijlage 19 ter en een attest van immatriculatie.
3 .- De twee voorwaarden in het vermelde artikel zijn niet gerespecteerd door de DVZ, waardoor ten onrechte een inreisverbod is opgelegd. Het inreisverbod is alleszins ook onredelijk en disproportioneel.”

2.16. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekende partij betwist geenszins dat haar op 29 maart 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, haar betekend op 30 april 2024, dat zij niet heeft uitgevoerd. Verder betwist zij evenmin dat haar op 20 februari 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek (eerste bestreden beslissing).

Verzoekende partij meent evenwel dat de verwerende partij onterecht verwijst naar het door haar niet uitgevoerde terugkeerbesluit van 29 maart 2024 omdat zij na het terugkeerbesluit van 29 maart 2024 een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend en zij dus opnieuw een tijdelijk wettelijk verblijf had via de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie. Verzoekende partij gaat echter geheel voorbij aan het bepaalde in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk stelt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.
Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.”

Anders dan wat zij voorhoudt kon de verwerende partij wel degelijk verwijzen naar het terugkeerbesluit van 29 maart 2024 om vast te stellen dat zij een vroeger terugkeerbesluit niet heeft uitgevoerd zodat haar op die grond een inreisverbod wordt afgeleverd. Gelet op voorgaande doet zij evenmin afbreuk aan de vaststelling dat zij een terugkeerbesluit heeft gekregen zonder termijn voor vrijwillig vertrek op 20 februari 2025 waarbij de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek evenzeer gegrond is op de niet-uitvoering van het eerder terugkeerbesluit.

Met haar betoog, dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken, toont de verzoekende partij niet aan dat het bestreden inreisverbod een schending inhoudt van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet noch toont zij daarmee enige kennelijke onredelijkheid of disproportionaliteit aan.

2.17. Het tweede middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

2.18. Verzoekende partij zet een tweede middel – gericht tegen het bestreden inreisverbod – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.2.2. tweede middel; schending van artikel 8 E.V.R.M.

1 .- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er geen schending is van artikel 8 E.V.R.M., omdat verzoekster niet zou aantonen dat er een afhankelijkheidsrelatie is met haar zoon
2 .- De DVZ schendt art. 8 E. V.R.M. door geen rekening te houden met de bijgebrachte bewijzen die nu net wel de afhankelijkheidsrelatie met haar zoon aantonen.”

2.19. Nu uit de bespreking *supra* reeds is gebleken dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte vaststelt dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar zoon, toont verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aan. Zoals de verwerende partij immers vaststelt vereist het EHRM ook dat tussen ouders en volwassen kinderen een bijkomende band van afhankelijkheid bestaat die verder gaat dan de louter affectieve banden die volwassen verwanten met elkaar onderhouden opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 6 mei 2025, *Demirci/Hongarije*, § 72; EHRM, 10 december 2024, *Martinez Alvarado/Nederland*, § 36; EHRM, 11 juli 2017, *E.K./Nederland* (dec.), § 74; EHRM, 30 juni 2015, A.*A.Q./Nederland* (dec.), § 64; EHRM, 18 november 2014, *Senchishak/Finland*, § 55; EHRM, 2007, *Emonet a.o./Zwitserland*, § 35; EHRM, 26 april 2007, *Konstatinov/Nederland*, § 52; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; EHRM, 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 97; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59; EHRM, 7 november 2000, *Kwakye-Nti and Dufie/Nederland*). Het loutere gegeven dat verzoekende partij inwoont bij haar meerderjarige zoon vormt evenwel geen voldoende graad van afhankelijkheid om te resulteren in het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven. (EHRM, 12 januari 2010, *Khan A.W./Verenigd Koninkrijk*, par. 32). Verzoekende partij volhardt verder wel in haar subjectieve overtuiging dat ze met de door haar voorgelegde stukken de vereiste afhankelijkheidsband heeft aangetoond, maar de Raad benadrukt dat uit de bespreking *supra* genoegzaam is gebleken dat zij niet overtuigt. Uit niks blijkt dat zij in Marokko haar leven niet op zelfstandige wijze kan opbouwen of verderzetten waar zij de banden met haar zoon kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van haar zoon in Marokko. Het bestreden inreisverbod verhindert dergelijk contact geenszins.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.20. Het tweede middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER